

Groeven

Pieter T. van Diesen

Schrijver en kaftontwerper: Pieter T. van Diesen

ISBN: 9789464920376

© Pieter T. van Diesen

Inhoud

<i>Introductie</i>	5
<i>Identiteit is het karakter van het wezen</i>	9
<i>Over zijn wezen</i>	13
<i>Besef I: Persoonlijkheid</i>	19
<i>Tussen alles, in het evenwicht van het bestaan</i>	23
<i>Over zijn evenwicht</i>	27
<i>Besef II: Balans</i>	33
<i>Durf te zijn of niet</i>	37
<i>Over zijn durven</i>	41
<i>Besef III: Moed</i>	47
<i>Nabeschouwing</i>	51

Introductie

Elke morgen, soms 's middags en meestal 's avonds,
voor het slapengaan,
bekeek hij zijn gezicht in de spiegel.
Hij zag dan dat hij zag wat hij zag.
Deze weerspiegeling was de ontmoeting
van zijn blik met diezelfde blik
in een begrenzend, vlak stuk glas.
Zijn bekijken van de buitenkant was evenzeer een inspectie
als een indringende introspectie.
Dit deed hij als vanzelfsprekend,
vanuit een koel controlerend plichtsbesef.
Zichzelf zo bezien was de confrontatie met zijn wezen:
Wat hij was en wat hij zou kunnen zijn.
Moeten zijn, misschien wel.
Dat was te bezien.
Voor dat moment was het in ieder geval een punt van aandacht.
Hij zag zichzelf naar zichzelf kijken.
Hij keek zich na.
Kritisch en lijdzaam.
Gericht op verbetering en tegelijk berustend.
Zijn hoofd verbeeldde zwijgzaam zijn wezen.
Het gaf te denken, maar niet verontrustend.
Een goed aambeeld hoeft de hamer niet te vrezem.
Welbeschouwd.
Haren, voorhoofd, wenkbrauwen, ogen,
neus, lippen, wangen, kin, tanden, tong en oren.
Was alles naar behoren, geplooid, gepoetst en geschoren?
De vraag was niet zozeer of wat hij zag goed, schoon en mooi was,
maar of hij zélf naar behoren was.
Helemaal zoals het hoorde: klaar voor wat komen gaat.
Bezat hij de vaardigheden om het goede te gaan doen?
Was dit mogelijk op de manier die bij hem paste?

Kon hij zich uiten in woorden die representatief waren
voor wat hij wilde zijn?
Was hij wie hij wilde zijn: trots en zonder schaamte,
met kracht, karakter en kundigheid zoals het betaamde?
'Naar behoren' kende hierbij vele gradaties.
Al naar gelang de tijd en het doel dat hij had,
verschoof de betekenis van dat
wat voor hem 'naar behoren' was.
Hoewel hij dit verschuiven al vele malen had meegemaakt,
was hij er nooit aan gewend geraakt.
Hij kon terugblikken op een leven vol ervaringen.
Min of meer geslaagde pogingen.
Sommige schaarde hij onder 'prestaties',
andere onder 'bloedbad'.
Een terugblik zonder pijn had hij nog nooit meegemaakt.
Net zo min als een blik in de spiegel zonder terugblik.
Vele verdienstelijke daden en, vermoedelijk,
minstens evenveel gelegenheden waarbij hij had verzaakt.
De spiegel toonde hem meedogenloos zichzelf.
Altijd was er weer die blik.
Hierin ontmoetten verleden, heden en toekomst elkaar.
Zijn verleden.
Zijn heden.
Zijn toekomst.
Hij herkende zichzelf en herinnerde zich al die eerdere keren
dat hij zichzelf zo had gezien
en alle tussenpozen waarin zich zoveel had afgespeeld.
Deze hadden telkens hetzelfde stramien
van leren en kunnen leren,
van gewonnen en verspeeld.
Het was hem aan te zien.
Hij had inmiddels vaker in een spiegel gekeken dan hij in zijn leven
nog in een spiegel zou kijken.
Nooit had zijn spiegelbeeld op zichzelf gereflecteerd.
Hij was het altijd zélf geweest die vol zat met gedachten.